

כיוון שראיתי שיש מהיראים את דבר השם שרוצים לנקוט שמעיקר הדין ניתן לסמוך על כל גוף כשרות (היינו כשהעומד בראשו שומר תומ"צ) מדין ע"א נאמן באיסורים

וההקפדה על כשרויות מסוימות היא רק תוספת הידור ראיתי לכתוב ראשי פרקים המקשים מאוד מעיקר הדין לסמוך על דינא דע"א ביחס לגופי כשרות

א. מקבל שכר להעיד, כיוון שגוף הכשרות מקבל את השכר על כך שמעיד שהמוצר כשר הדבר יוצר ריעותא משמעותית בנאמנות העד (חשוב להדגיש: שונה מבעל המוצר שנאמן במקרים מסוימים להעיד אף אם יש לו רוח מזה שהרי סוף סוף אינו מקבל שכר על גוף העידות)

ב. כיוון שידוע שרבו התקלות בגופי כשרות רבים (לעיתים בזדון לעיתים בשגגה וברוב המקרים בפשיעה) הדבר יוצר ריעותא בהאי נאמנות

ג. כמעט שאין מוצר בשוק שאין בו רכיבים שיש בהם איתחזק איסורא וכיוון שכך בעיני לעד אחד שבידו לתקן ורבים המקרים שביד גוף הכשרות אין את הסמכות או הכוח לתקן ומימילא לא מהני עד אחד

ד. נאמנות בכלל וגם של עד אחד היא רק בגוונא שהמעיד יודע על מה שהוא מעיד וכיוון שמי שאין לו ידיעה רחבה כל צרכה במערכות כשרות אינו יכול להעיד ורבו המקרים שנותן הכשרות לא היה לו ידיעה רחבה בתקלות העלולות והמצויות

ה. כמעט ואין לך מוצר שאין בו שאלה הלכתית כזו או אחרת וכיוון שכך לא די בכך שנותן הכשרות יהיה ראוי לסמוך עליו כנותן כשרות וכעד אחד אלה גם צריך שיהיה ראוי לפסק כיוון שעדותו היא שלפי פסקיו המוצר כשר אומנם אם אין אני סומך על פסקיו מה הועילה לי נאמנות

ו. כיוון שנאמנות הכשרות מתבססת בעיקר על נאמנות המשגיח ככל שידוע לנו שרבו בשוק משגיחי כשרות שאינם ראויים מסתבר שעלינו חשוש שהדבר יוצר ריעותא כללית על עולם הכשרות עד שיתברר לך שבגוף מסוים אין ריעותא כזו

ז. כל משגיח כשרות וכל גוף שמקבל כשרות יכול להעיד שכמעט ואי אפשר להשגיח ב-100% על המצב במקום בחנויות וכ"ש במפעלים וא"כ הרבה מהנאמנות נסמכת על נאמנות בעל החנות או על מרתת, וכידוע כאשר ידוע אפילו בהשערה מתי יבוא המשגיח שהמרתת נחלש מאוד, ועוד ידוע שככל שלהכשר יש פחות "שיניים" נחלש המרתת שלו מאוד

ח. כל זה מלבד השאלה העקרונית האם צורת הדין של עד אחד נאמן באיסורים שייך למערכת מסחרית שעיקר נאמנותו של עד אחד הוא מחמת סיפור דברים אבל בגוונא של מערכות מסחריות שאין אדם היודע על כשרות המוצר אלא מחמת זה שסומך על המערכת שתחתיו יתכן שלא בכלל הדין כלל

וכבר ידוע שמרן בעל הקנה בושם סבר שאין לתת כשרות לאדם שאינו שומר תומ"צ וטעמו לכא' שעיקר הכשרות היא כלשון הרמב"ם ובזמן הזה אין לוקחין יין בכ"מ אלא מאדם שהוחזק בכשרות (פי"א ממאכלות אסורות הכ"ה) והוא יותר להחזיק את האדם ככשר ולסלק את הריעותות השונות שיש למוכר על ידי מרתת

וגם הנותנים הכשר לאנשים שאינם מוחזקים בכשרות נראה שאין טעמם מצד נאמנות עד אחד אלה יצירת מצב של חזקה שכיוון שרוב ניכר של הדברים מכשרות זו כשרים ממילא ישנה מעין חזקה על המוצרים ל גוף כשרות זה אבל מצד עד אחד נאמן באיסורים נראה שרחוק מאוד מלסמוך ולכן גוף כשרות שלא הוחזק לנו בנאמנות אין זה חותרה או הידור שלא לסמוך עליו אלה קרוב לעיקר הדין

ותקוותי שזכיתי לכוון לדבר השם זו הלכה ושלא יצא מכשול מתחת ידי

ובכל אחד מהראשי פרקים שכתבתי יש להאריך אבל די שאחד מהם יהיה נכון כדי שמסקנת הדברים תהיה
שגוף כשרות שאינו מוחזק לנו אין לסמוך עליו